

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΑ΄

Συνδρομή έτησια: Έν' Ελλάδι φρ. 12, εν τη άλλοδαπή φρ. 20 — Αι συνδρομαί άρχονται από 1' Ιανουαριου. έκάστ. έτους και είνε έτησιαι. — Γραφειον Διευθ. Όδός Σταδίου 32.

18 Μαΐου 1886

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ ΤΗΣ ΚΥΝΘΙΑΣ

(Μυθιστόρημα 'Ιουλίου Βέρν και 'Ανδρέου Λωρρή)

[Μετάφρ. Α. Π. Κουρτίδου.]

[Συνέχεια. Βλ. σελ. 289]

Εϋθύς τήν έπαύριον ό Βρέδεζορδ προυνσιάσθη υπό του πρεσβευτού τής Σουηθίας εις τόν ύποδιευθυντήν τής εν Νέα Υόρκη άστυνομίας και άνεκοίνωσεν εις αυτόν τά γνωστά ήμιν γεγονότα, συγχρόνως δέ ήλθεν εις επικοινωνίαν προς τούς δικηγόρους τής Ασφαλιστικής Έταιρίας, οτινες ειχον αναλάβη τήν κατά τών ιδιοκτητών τής Κυνθίας δίικην, και κατώρθωσε να έκθάψη τήν δικογραφίαν τής ύποθέσεως εκ κοινορωδών φακέλλων, εν οίς κατέκειτο από πολλών έτών.

'Αλλ' εκ τής έρεύνης τών έγγραφων εκείνων ούδέν τό άξιον λόγου προέκυψεν. Ούδέτερος τών αντιδικών ειχε προσαγάγη μάρτυρα τινά του ναυαγίου. Η διαδικασία όλη περιωρίσθη εις τήν συζήτησιν νομικών ζητημάτων και τών υπερβολικών ασφαλιστρων εν σχέσει προς τήν πραγματικήν άξίαν του πλοίου και του φορτίου. Οί ιδιοκτήται τής Κυνθίας δέν ειχον δυνηθῆ ν' άποδείξωσι τό όρθόν και έντιμον τών ίσχυρισμών αυτών, ούδέ να εξηγήσωσι πώς επήλθε τό ναυάγιον. Ασθενούς δ' εν γενει κριθείσης τής ύπεραπίσεως των, τό δικαστήριον εξέδωκεν άπόφασιν ύπερ τών αντιδικών εν τούτοις ή Ασφαλιστική Έταιρία ήνγκάσθη ν' άποτίση πολλάς άποζημιώσεις περι τής ζωής τών κληρονόμων τών διαφόρων ήσφαλισμένων εις αυτήν επιβατών. 'Αλλ' ούδαμού τών δικογράφων εγίνετο λόγος περι βρέφους ένέα μηνών.

Η εξέτασις τής δικογραφίας ταύτης ειχε διαρκέση πολλάς ήμέρας. Μόλις περατώσας αυτήν ό Βρέδεζορδ, προσεκλήθη υπό του ύποδιευθυντού τής άστυνομίας, όστις άνεκοίνωσεν αυτώ ότι ούδέν ήδυνήθη ν' άνκαλύψη. Ούδεις εν Νέα Υόρκη εγίνωσκεν άστυνομικόν ύπάλληλον έχοντα τά υπό του Βόουλες όρισθέντα χαρακτηριστικά. Ούδεις ήδυνήθη τήν έλαχίστην να παράσχη πληροφορίαν περι οίουδήποτε ανθρώπου συμφέρον έχοντος ν' άπαλλαγῆ του Πατρικίου Οδόνογαν. Ο ναύτης ούτος, κατά τά φαινόμενα, δέν ειχεν επιστρέψη εις τας Ηνωμέ-

νας Πολιτείας από τεσσάρων τουλάχιστον έτών. 'Ελήφθη δέ σημείωσις τών χαρακτηριστικών του όπως χρησιμεύσωσιν εν δέοντι. 'Αλλ' ό ύποδιευθυντής τής Αστυνομίας ύπέδειξεν εις τόν Βρέδεζορδ ότι ή άνάκρισις έμελλε να σταματήσει. Τά γεγονότα άλλως τε άνήρχοντο εις χρονολογικόν τόσον άπομεμακρυσμένην και τόσον πλησίον ούσαν τής μετά είκοσιν έτη παραγραφῆς, ώστε και επί τῆ ύποθέσει ότι άμέσως επανέκαμπεν ό Πατρικίος Οδόνογαν, άμφίβολον ήτο αν ή δικαιοσύνη θα συγκατετίθετο να επιληφθῆ τής ύποθέσεως ταύτης.

'Εν ενί λόγῳ ή λύσις του μυστηρίου, ήν ό 'Ερικ ειχε νομίση προς στιγμήν ότι επέτυχε, διεξέφυγε και αυθις, πιθανώς δέ δια παντός.

Ούδέν άλλο ύπελείπετο αυτοίς πλέον ή να επιστρέψωσιν εις Σουηθίαν, δια τής Ιρλανθίας, όπως ιδώσι μη κατά τύχην ό Πατρικίος Οδόνογαν άποκατέστη εις τήν πάτριον γῆν. Τοῦτο δ' έπραξεν ό ιατρός και οι φίλοι αυτου άφ' ου άπεχαιρέτισαν τό αγαθόν ζεύγος τών Βόουλες.

Τά από Νέα Υόρκης εις Λιβερπούλην άτμόπλοια σταθμεύουσι πάντοτε εν Κούρκ, όθεν οι φίλοι ήμῶν δια τινος αυτών εύρέθησαν μίλλιά τινα μακράν του Ινισχάνου. Αυτόθι έμαθον ότι ό Πατρικίος Οδόνογαν ούδέποτε ύπέστρεψεν εις τήν πατρίδα αυτου άφ' οτου άπήλθε δωδεκαετής, και ότι ούδεμίαν ποτέ παρέσχε περι αυτου πληροφορίαν.

—Που να τόν ζητήσωμεν τώρα; ήρώτησεν ό ιατρός Σβαρευεγκρόνα τούς φίλους του μεθ' ων μετέβη εις Λονδίον, όπόθεν προϋτίθεντο να διευθυνθώσιν εις Στοκόλμην.

—Εις τούς λιμένας, μου φαίνεται, και ιδίως εις τούς μη άμερικανικούς λιμένας, άπεκρίθη ό Βρέδεζορδ. Διότι λάβετε υπ' όψιν ότι ναύτης ως αυτόν, όστις είνε εις τά πλοία από παιδί, δέν άφίνει τό επαγγελμά του εις ήλικίαν τριάντα πέντε έτών, τουτο δέ δια τόν άπλούστατον λόγον διότι δέν εξεΰρει άλλο επαγγελμα. Ο Πατρικίος λοιπόν ταξειδεύει. 'Επειδή δέ τά πλοία πλέουν από λιμένος εις λιμένα, εις αυτούς μόνον ύπαρχει έλπίς να εύρεθῆ. τί λέγετε και σεις, Χόστεπ;

—Ο συλλογισμός μου φαίνεται όρθός, αν και

κᾶπως ἀπόλυτος, ἀπήντησεν ὁ καθηγητῆς ἐπιφυλακτικῶς ὡς πάντοτε.

— Ἔστω! ἐξηκολούθησεν ὁ Βρέδεζορντ. Ἄλλ' ἀπ' οὗ ὁ Πατρικίος Ὀδόνογαν ἀπῆλθε καταπετοημένος, φεύγων τὴν ἀπειλὴν ποινικῆς καταδιώξεως, θά φοβῆται, χωρὶς ἄλλο, τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Ἐχει λοιπὸν πολλοὺς λόγους νὰ φροντίζῃ νὰ μὴ ἀναγνωρισθῆ, καὶ ἐπομένως ν' ἀποφεύγῃ τοὺς ἄλλοτε γνωστούς του ναύτας. Ὅθεν κατὰ προτίμησιν θὰ συχνάζῃ εἰς τοὺς λιμένας, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν συνειθίζουσι αὐτοὶ νὰ προσορμίζωνται. . . Ὅλα αὐτὰ εἶνε ὑπόθεσις, τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ— ἄς ὑποθέσωμεν πρὸς στιγμήν ὅτι εἶνε βᾶσιμος— οἱ λιμένες εἰς τοὺς ὁποίους δὲν προσπελάζουσι οἱ Ἀμερικανοὶ εἶνε ὀλίγοι, ὥστε εὐκόλως δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν αὐτούς. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπ' ἐδῶ πρέπει ν' ἀρχίσωμεν· δηλαδὴ νὰ πληροφορηθῶμεν ἂν εἰς τοὺς λιμένας τούτους ἔχουν εἰδῆσιν τινα περὶ ἀνθρώπου ἔχοντος τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ὀδόνογαν.

— Διατί νὰ μὴ καταφύγωμεν ἀπλοῦστερα εἰς τὰς γνωστοποιήσεις πάλιν; ἠρώτησεν ὁ Σβαρευγκρόνα.

— Διότι ὁ Πατρικίος Ὀδόνογαν δὲν θ' ἀποφασίσῃ ν' ἀπαντήσῃ, ἂν κρύπτεται, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀκόμη ὅτι ἡ γνωστοποίησις θὰ φθάσῃ μέχρις ἐνὸς ἀπλοῦ ναύτου ὡς αὐτόν.

— Καὶ ποῖος μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὴν συντάξωμεν μὲ τρόπον ὁ ὁποῖος νὰ τῷ ἀφαιρῇ κάθε φόβον; νὰ τῷ γνωστοποιήσωμεν ὅτι ἡ παραγραφή τὸν προφυλάττει ἀπὸ κάθε κίνδυνον, καὶ ὅτι θὰ ὠφελῆθῃ ἂν μᾶς δώσῃ τὰς ζητουμένας πληροφορίες;

— Κανεὶς βέβαια· ἀλλ' ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐνστασίν μου· φοβοῦμαι μήπως ἡ γνωστοποίησις δὲν φθάσῃ μέχρις ἐνὸς ἀπλοῦ ναύτου.

— Ἐπὶ τέλους ἄς δοκιμάσωμεν δυνάμεθα νὰ προκηρύξωμεν ἀμοιβὴν ὅχι μόνον εἰς τὸν Πατρικίον Ὀδόνογαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅποιον μᾶς ὑποδείξῃ πού εἶνε. Τί λέγεις καὶ σύ, Ἐρικ;

— Νομίζω ὅτι αἱ τοιαῦται γνωστοποιήσεις διὰ νὰ φέρουν ἀποτέλεσμα πρέπει νὰ δημοσιευθοῦν κατὰ συνέχειαν εἰς πολλὰς ἐφημερίδας. Θὰ στοιχίσουν λοιπὸν πολὺ ἀκριβῶς, πιθανόν δέ, ὅσον δελεαστικαὶ καὶ ἂν εἶνε, νὰ δώσουν ἀφορμὴν εἰς τὸν Πατρικίον Ὀδόνογαν νὰ κρυφθῇ περισσότερον, ἂν ἔχῃ λόγους νὰ κρύπτεται. Δὲν εἶνε προτιμότερον νὰ ἀναθέσωμεν εἰς κάποιον τὴν φροντίδα νὰ ἐκτελέσῃ αὐτοπροσώπως ἐρεύνας εἰς τοὺς λιμένας ὅπου νομίζομεν ὅτι εὐρίσκειται ὁ Ὀδόνογαν;

— Δὲν λέγω ὄχι, ἀλλὰ πού νὰ τὸν εὐρωμεν τὸν πιστὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, εἰς τὸν ὁποῖον ν' ἀναθέσωμεν τόσον σοβαρὰν ἐντολήν;

— Εὐρέθη καὶ εἶνε ἔτοιμος, ἀπήντησεν ὁ Ἐρικ. Βίμαι ἐγώ.

— Σύ, παιδί μου . . . καὶ αἱ σπουδαί σου; . . .

— Θὰ προσπαθῆσω νὰ τὰς ἐξακολουθήσω ταξιδεύων. . . Προσέτι πρέπει νὰ σὰς ὁμολογήσω, ἰατρέ, ὅτι ἐξησφάλισα τὸ μέσον τοῦ νὰ ταξιδεύω δωρεάν.

— Πῶς τὸ ἐξησφάλισες; ἠρώτησαν ταῦτοχρόνος ὁ Σβαρευγκρόνα, ὁ Βρέδεζορντ καὶ ὁ Χόστετ.

— Ἀπλοῦστατα, προετοιμασθεὶς εἰς ἐξετάσεις πλοιάρχου διὰ μακρὰς θαλασσοπορίας. Εἰμπορῶ νὰ τὰς ὑποστῶ αὔριον, ἐν ἀνάγκῃ. Ἄμα δὲ λάβω τὸ δίπλωμά μου, θὰ εἶνε εὐκολώτατον νὰ εὐρω πλοῖον καὶ νὰ ἐπιβῶ ὡς ὑπαρχος διὰ τὸν πρῶτον τυχόντα λιμένα.

— Πῶς; ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκαμες χωρὶς νὰ μοῦ εἰπῆς τίποτε; ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός μετὰ τινος δυσαρεσκείας, ἐν ᾧ ὁ δικηγόρος καὶ ὁ καθηγητῆς ἐγέλων πονηρῶς.

— Νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἀπήντησεν ὁ Ἐρικ, δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ μέγαλον ἕως ἐδῶ τὸ ἐγκλημά μου ἀπ' οὗ ὄλον καὶ ὄλον συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἐπληροφορήθην ποῖαι γνώσεις ἀπαιτοῦνται διὰ τὰς ἐξετάσεις ταύτας καὶ τὰς ἔμαθα. Ἄλλ' εἰς τὰς ἐξετάσεις ταύτας δὲν θὰ προσηρχόμην ἄνευ τῆς ἀδείας σας, τὴν ὁποίαν ζητῶ ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Σοῦ τὴν δίδω, κακόπαιδο! εἶπεν ὁ ἰατρός, πραῦνθεις ὑπὸ τοῦ ἐπιχειρήματος. Ἄλλὰ δὲν ἐννοῶ διόλου νὰ σ' ἀφήσω νὰ ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τώρα καὶ μόνον σου! . . . Ὡς πρὸς τοῦτο θὰ περιμείνωμεν νὰ γείνης ἐνήλικος.

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐννοῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρικ μὲ εἰλικρινῆ τόνον εὐγνωμοσύνης καὶ ὑποταγῆς.

Ἐν τούτοις ὁ ἰατρός δὲν ἠθέλησε νὰ παραιτήσῃ διὰ τοῦτο τὴν ἰδέαν του. Κατ' αὐτὸν ἡ προσωπικὴ εἰς τοὺς λιμένας ἔρευνα ἔπρεπε νὰ θεωρηθῆ ὡς ἔσχατον μέτρον. Ἄν ὁ Πατρικίος Ὀδόνογαν δὲν ἐκρύπτετο, τοῦθ' ὅπερ ἦτο ἐνδεχόμενον, αἱ γνωστοποιήσεις θὰ ἐπέιθον αὐτὸν νὰ προσδράμῃ προθύμως. Ἄν δ' ἐκρύπτετο θὰ συνέτεινον εἰς ἀνακάλυψίν του. Μετὰ πολλὴν λοιπὸν σκέψιν συνέταξε τὴν ἐπομένῃν γνωστοποίησιν, ἣτις μεταφρασθεῖσα εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ γλώσσας ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ διελάσῃ τὰς πέντε ἡπείρους, ἐπὶ τῶν πτερύγων τῶν μᾶλλον διαδομένων ἐφημερίδων:

« Ὁ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ ΟΔΟΝΟΓΑΝ, ναύτης, λείπει ἐκ Νέας Ὑόρκης ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν. Δίδεται ἀμοιβὴ ἑκατὸν λιρῶν στερλινῶν εἰς ὅποιον τὸν ἀνεύρη. Πεντακόσαι λίραι εἰς αὐτὸν τὸν Ὀδόνογαν ἂν ἔλθῃ εἰς συνάφειαν πρὸς τὸν ὑποσημειούμενον. Οὐδεὶς φόβος, διότι τὰ γεγονότα παρεγράφησαν. »

Ἰατρός Σβαρευγκρόνα. Στοκόλμη. »

Τῇ 20 Ὀκτωβρίου ὁ ἰατρός καὶ οἱ ἐταῖροι αὐτοῦ ἐπανεκάμφαν εἰς τὰς ἐστίας των. Τὴν ἐπαύριον ἡ γνωστοποίησις αὕτη παρεδόθη εἰς τὸ

γενικόν ἐν Στοκόλμη πρακτορεῖον τῶν γνωστοποιήσεων καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας εἶχεν ἤδη δημοσιευτῇ διὰ πολλῶν ἐφημερίδων. Ὁ Ἔρικ ἀναγνούς αὐτὴν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπίσχη στεναγμὸν τινα καὶ οἰονεῖ προαίσθημά τι ὀριστικῆς ἀποτυχίας.

Ὁ Βρέδεζορντ δὲ ἐδήλωσε διαρρήδην ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο ἐθεώρει αὐτόχρημα παραφροσύνην καὶ ὅτι οὐδεμίαν πλέον ὑπελείπετο ἐλπίς ἐπιτυχίας.

Ὁ Ἔρικ καὶ ὁ Βρέδεζορντ ἠπατώοντο ὡς θέλει καταδειχθῆ ἐκ τῶν ἐπομένων.

Γ'.

Τούδωρ Βράουν

Πρωῖαν τινὰ τοῦ Μαΐου, ἐν ᾧ ὁ ἰατρός ἦτο ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του, ὁ οἰκέτης ἐκόμισεν αὐτῷ ἐπισκεπτήριόν τι. Τὸ μικκύλον ἐκεῖνο, κατὰ τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐθιζόμενα, ἐπισκεπτήριον ἔφερεν τὸ ὄνομα: Tudor Brown καὶ τὴν διεύθυνσιν: on board the Albatros, ἄπερ σημαίνουνσι: Τούδωρ Βράουν ἐπὶ τοῦ πλοίου Ἀλβάτρος.

— Τούδωρ Βράουν! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἰατρός ἀνασκαλεύων τὰς ἀναμνήσεις του, δὲν μοῦ φαίνεται νὰ γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ τὸν κύριον ἰατρόν, προσεῖπεν ὁ οἰκέτης.

— Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔλθῃ τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν δέχομαι τοὺς ἀσθενεῖς μου;

— Λέγει ὅτι ἔρχεται διὰ προσωπικὴν ὑπόθεσιν.

— Ἄς ἔλθῃ λοιπόν, εἶπεν ὁ ἰατρός ἀναστενάζων.

Ἠνώρθωσε τὴν κεφαλὴν ἀκούσας ἀνοιγομένην τὴν θύραν, παρετήρησε δὲ μετὰ τινος ἐκπλήξεως τὸν παράδοξον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὅστις σὺν τῷ τιμαριωτικῷ ὀνόματι Τούδωρ ἔφερε κλι τὸ λαϊκώτατον ἐπίθετον Βράουν.

Φαντάσθητε ἄνδρα πεντηκοντούτη περίπου, τὸ μέτωπον ἔχοντα ἐπικεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν βοστρυγίων, χρώματος δαυκίου, ἄτινα καὶ ἢ μᾶλλον ἐπιπόλαιος ἐξέτασις ἀπεδείκνυε συνισταμένα οὐχὶ ἐκ κόμης ἀλλ' ἐξ ἀκατεργάστου μεταξῆς, τὴν βίνα γρυπὴν φέρουσαν πελώριον ζεύγος διόπτρων, ὧν οἱ φακοὶ ἦσαν καπνισμένοι, μακροὺς ὀδόντας ὡς ἱππεύς, παρεϊὰς ἄτριχας, περιβαλλομένας ὑπὸ πελωρίου περιλαιμίου, ὅθεν ἐξήρχετο ὑπὸ τὸν πώγωνα πυρρὸν ὑπογένειον, παράδοξον κεφαλὴν φέρουσαν ὑψηλὸν πῖλον, ὅστις ἐφαίνετο προσκεκολλημένος ἐπ' αὐτῆς διότι ὁ κύριός του οὐδὲ προσεποιήθη κἄν ὅτι ἐκίνει αὐτὸν πρὸς χαιρετισμὸν, πάντα δὲ ταῦτα ἐπὶ ὑψηλοῦ ἰσχυροῦ σώματος, γωνιώδους καὶ ὡς εἰπεῖν ἀτραγωνίστου, φοροῦντος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐριούχον διαστιζόμενον ὑπὸ πρασίνων καὶ τεφρῶν τετραγωνιδίων. Ἀδάμας ὄγκον λεπτοκαρῶν ἔχων ἐπὶ τῆς καρφίδος τοῦ λαίμοδετου αὐτοῦ, χρυσὴ ἄλυσις ἐλισσομένη πρὸς τὰς πτυχὰς ἐσωκαρδίου πορπουμένου διὰ κομβίων ἐξ ἀ-

μεθύστου, δαδεκάς δακτυλίων ἐπὶ τῶν ὀζωδῶν ὡς χιμπαντζῆ δακτύλων του συνεπλήρου τὴν μᾶλλον ἐπιδεικτικὴν, ἰδιόρρυθμον καὶ σκιαῖαν ἀναβολὴν ἣν ἦτο δυνατὸν νὰ ἰδῇ τις.

Ὁ ἄγνωστος εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ ἰατροῦ ὡς θὰ εἰσῆρχετο εἰς σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ. Σταθεὶς δὲ πρὸ τοῦ ἰατροῦ εἶπε διὰ φωνῆς λαρυγγώδους ἄμα καὶ ὑπορρίνου:

— Σεῖς εἶσθε ὁ ἰατρός Σβαρευγκρόνα;

— Ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός λίαν ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς ταύτης.

Ἦτοιμάζετο δὲ ἡδῆ νὰ προσκαλέσῃ τοὺς οἰκέτας αὐτοῦ ὅπως ἐκδιώξωσι τὸν βάρβαρον ἐκεῖνον ὅτε λέξεις τινὲς τοῦ νεήλудος ἐπέσχον διὰ μιᾶς τὴν πρόθεσίν του ταύτην.

— Ἐδιάβασα τὴν γνωστοποίησίν σας διὰ τὸν Πατρίκιον Ὀδόνογαν, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, καὶ ἐνόμισα ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆτε νὰ μάθετε ὅσα εἰξεύρω περὶ αὐτοῦ.

— Ὡ, καθήσατε, σᾶς παρακαλῶ, ἔμελλε ν' ἀπαντήσῃ ὁ ἰατρός.

Ἄλλ' εἶδεν ὅτι ὁ ἄγνωστος δὲν ἀνέμεινε τὴν πρόσκλησίν του. Ἐκλέξας τὴν μᾶλλον ἄνετον φανείσαν αὐτῷ ἔδραν ἔσυρεν αὐτὴν παρὰ τὸν ἰατρόν, εἶτα δ' ἐκάθησεν, ἔθηκε τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά του, ἀνήγειρε καὶ ἐστήριξε τὰς κρηπίδας τῶν ὑποδημάτων του ἐπὶ τοῦ στηθαιῶ τοῦ παρακειμένου παραθύρου καὶ προσέβλεψε τὸν ἰατρόν μετ' εὐαρεσκείας.

— Ἐνόμισα, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, ὅτι μετὰ χάρας θὰ ἀκούσετε αὐτὰς τὰς πληροφορίας, ἀφ' οὗ δίδετε πεντακοσίας λίρας διὰ νὰ τὰς μάθετε. Δι' αὐτὸ ἦλθα νὰ σᾶς τὰς εἶπω.

Ὁ ἰατρός προσέκλινεν ἐν σιγῇ.

— Χωρὶς ἄλλο, ἐξηκολούθησε, διὰ τῆς ὑπορρίνου φωνῆς του, θὰ σκέπτεσθε ποῖος εἶμαι. Θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ ἀμέσως. Ὅπως εἶδατε εἰς τὸ ἐπισκεπτήριόν μου ὀνομάζομαι Τούδωρ Βράουν, βρεττανὸς ὑπήκοος.

— Μὴν εἶσθε Ἴρλανδός; ... ἠρώτησεν ὁ ἰατρός μετ' ἐνδιαφέροντος.

Ὁ ἄγνωστος, ἐκπλαγεὶς προφανῶς, ἐδίστασεν, εἶτα δὲ εἶπε:

— Ὅχι, Σκῶτος... Ὡ! εἰξεύρω πῶς δὲν φαίνομαι ὡς Σκῶτος καὶ ὅτι μὲ νομίζοντες Ἀμερικανόν· ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ εἰπῇ τίποτε, ἐγώ εἶμαι Σκῶτος.

Τὴν ἐπιθεβαιῶσιν δὲ ταύτην ἐπαναλαμβάνων παρετήρει τὸν Σβαρευγκρόνα ὡσεὶ ἔλεγεν:

— Εἶσθε ἐλεύθερος νὰ πιστεύετε ὅ, τι θέλετε ἀπὸ ὅσα λέγω, μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον.

— Μὴν εἶσθε ἀπὸ τὸ Ἰνβερνές; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός ἐπιμένων εἰς τὴν προσφιλῆ του ἰδέαν.

Ὁ ἄγνωστος καὶ αὐτὶς ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμῇ.

— Ὅχι, ἀπὸ τὸ Ἐδιμβούργον, ἀπεκρίθη.

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ ζήτημα!... Ἐχω ἀνεξάρτητον περιουσίαν καὶ δὲν χρεωστῶ ὄβολόν εἰς κανένα. Ἄν σᾶς λέγω ποῖος εἶμαι τὸ κάμνω διότι ἔτσι μοῦ ἀρέσει, καὶ δὲν ἔχω καμμίαν ἀνάγκην νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι δὲν σᾶς τὸ ἠρώτησα, εἶπε μειδιῶν ὁ ἱατρός.

— Ὅχι· τότε λοιπὸν μὴ μὲ διακόπτετε, εἰδὲ μὴ δὲν θὰ εὐρύθωμεν ποτὲ τέλος. Τὰς γνωστοποιήσεις σας τὰς ἐδημοσιεύσατε διὰ νὰ μάθετε τί ἔγινεν ὁ Πατρίκιος Ὀδόνογαν, δὲν εἶν' ἔτσι; Σεῖς λοιπὸν ἔχετε τὴν ἀνάγκην ἐκείνων ποῦ τὸ εἰξεύρουσιν!... Σεῖς λοιπὸν ἔχετε τὴν ἀνάγκην μου, διότι ἐγὼ τὸ εἰξεύρω.

— Τὸ εἰξεύρετε; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός πλησιάζοντας τὴν ἔδραν αὐτοῦ πρὸς τὴν τοῦ ἀγνώστου.

— Τὸ εἰξεύρω! Ἀλλὰ πρὶν σᾶς τὸ εἰπῶ, πρέπει νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί συμφέρον ἔχετε καὶ τὸν ζητεῖτε.

— Σωστά! ἀπήντησεν ὁ ἱατρός.

Διὰ βραχείων δὲ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἐρικ, ἧς ἠκροάσατο ὁ ἄγνωστος μετὰ βαθείας συγκινήσεως.

— Καὶ τὸ παιδί αὐτὸ ζῆ ἀκόμη;

— Βέβαια! Ζῆ, εἶνε ὑγιέστατον καὶ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον θ' ἀρχίσῃ τὰς ἱατρικὰς του σπουδὰς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Οὐψάλης.

— Ἄ! Ἄ! προσεῖπεν ὁ ἄγνωστος, μετὰ τινα σκέψιν. Καὶ δὲν ἔχετε ἄλλο μέσον νὰ μάθετε τὴν ἀλήθειαν διὰ τὴν καταγωγὴν του, παρὰ μόνον μὲ τὸν Πατρίκιον Ὀδόνογαν;

— Δὲν εἰξεύρω ἄλλο, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός. Μετὰ μακρὰς ἐρεύνας κατώρθωσα νὰ μάθω ὅτι ὁ Πατρίκιος Ὀδόνογαν κατεῖχε τὸ μυστικὸν τοῦτο, ὅτι μόνος αὐτός ἴσως ἠδύνατο νὰ μοι τὸ ἀποκαλύψῃ, καὶ διὰ τοῦτο ζητῶ διὰ τῶν ἐφημερίδων νὰ μάθω ποῦ εἶνε. Ἄλλως τε νὰ σᾶς εἰπῶ, δὲν ἔχω μεγάλας ἐλπίδας ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ τὸ μέσον.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Τούδωρ Βράουν.

— Διότι νομίζω ὅτι ὁ Ὀδόνογαν ἔχει σοβαρὰς ἀφορμὰς νὰ κρύπτεται. Ἐπομένως εἶνε ἤκιστα πιθανὸν ὅτι θ' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς γνωστοποιήσεις μου. Ἐχω λοιπὸν τὸν σκοπὸν νὰ καταφύγω προσεχῶς εἰς ἄλλο μέτρον. Γνωρίζω τὰ χαρακτηριστικά του ὡς καὶ εἰς ποίους λιμένας εἶνε πιθανὸν ὅτι συχναίει κατὰ προτίμησιν, σκοπεύω λοιπὸν νὰ τὸν ἀναζητήσω δι' ἐπίτηδες ἀνθρώπων.

Ὁ ἱατρός Σβαρευγκρόνα δὲν ἔλεγε ταῦτα εἰκῆ καὶ ἀσκόπως, ἀλλ' ἐπίτηδες ὡς ἐξακριβώσῃ ὅποιαν ἐντύπωσιν ἐνεποιούν εἰς τὸν ἀπέναντι αὐτοῦ. Παρετήρησε δὲ κάλλιστα, μεθ' ὅλην τὴν ἀπάθειαν, ἣν ὑπεδύετο ὁ ἄγνωστος, παλμόν τινα τῶν βλεφάρων καὶ ἑλαφρὰν σύ-

σπασιν τῶν χειλέων ἐπὶ τῆς ψιλῆς μορφῆς τοῦ Τούδωρ Βράουν. Ἀλλὰ παρευθὺς σχεδὸν ἀνέλθον οὗτος τὴν ἀταραξίαν του.

— Νὰ σᾶς εἰπῶ κ' ἐγὼ τὴν ἰδέαν μου, ἱατρέ, εἶπε, ἂν δὲν ἔχετε κανέν ἄλλο μέσον νὰ λάβετε πληροφορίας παρὰ ἀπὸ τὸν Πατρίκιον Ὀδόνογαν δὲν θὰ μάθητε ποτὲ τίποτε!... Διότι ὁ Πατρίκιος Ὀδόνογαν ἀπέθανε!..

Ὅσον ὀδυνηρῶς καὶ ἂν ἐξεπλάγῃ ὁ ἱατρός ἐκ τῆς πληροφορίας ταύτης, δὲν συνωφρῶθη, ἀλλὰ παρετήρησε καὶ πάλιν συντόμως τὸν ἄγνωστον ὅστις ἐξηκολούθησεν οὕτω.

— Ἀπέθανε καὶ ἐσκεπάσθη ἀπὸ τριακόσιας ὀργυῖας θάλασσαν. Ἡ τύχη τὸ ἔφερε νὰ προσλάβῃ ὡς θωρακίτην εἰς τὸ θαλαμηγόν μου Ἄλβατρος τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, τοῦ ὁποῦ το παρελθὸν μοῦ ἐράνη μυστηριῶδες. Πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι τὸ θαλαμηγόν μου εἶναι μοναδικὸν πλοῖον, καὶ ταξειδεύω μὲ αὐτὸ ἐπτά ἢ ὀκτὼ μῆνας κατὰ συνέχειαν. Ἀλλὰ πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν, ἐν ᾧ διηρχόμεθα ἀπὸ τὴν Μαδέραν ὁ θωρακίτης Πατρίκιος Ὀδόνογαν ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμέσως διέταξα νὰ σταματήσῃ τὸ πλοῖον, καὶ νὰ ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν τὰ ἐφόδια μὲ τὴν δὲ ἐπιμονὴν τὸν ἀνεζητήσαμεν ὥστε τὸν εὐρήκαμεν ἐπὶ τέλους, τὸν ἀνεβάσαμεν εἰς τὸ πλοῖον καὶ τῷ ἐκάμαμεν ὅλας τὰς δυνατὰς περιποιήσεις. Ἀλλὰ ματαίως ὁ Ὀδόνογαν ἦτο πνιγμένος. Ἠναγκάσθημεν ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὴν θάλασσαν ὅτι ἐπροσπαθήσαμεν νὰ τῆς ἀρπάσωμεν. Τὸ πρᾶγμα ἐσημειώθη ὡς ἦτο ἐπόμενον, εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοίου. Ἐπειδὴ δὲ ἐνόμισα ὅτι τὸ πρακτικὸν αὐτὸ πιθανὸν νὰ σᾶς εἶνε ὠφέλιμον, ἐφρόντισα νὰ λάβω ἐν ἀντίγραφον ἐπικεκυρωμένον καὶ σᾶς τὸ φέρω.

Ταῦτα δὲ λέγων ὁ Τούδωρ Βράουν ἐξέβαλε τὸ χαρτοφυλάκιόν του, ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ φύλλον χάρτου πλήρες σφραγίδων καὶ προσήνεγκεν αὐτὸ εἰς τὸν ἱατρός.

Ὁ ἱατρός ἀνέγνω αὐτὸ ἐν τάχει. Ἦτο ἀληθῶς ἀντίγραφον ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Ἄλβατρος τοῦ πλοίου τοῦ Τούδωρ Βράουν, ἀναφέρον τὸν θάνατον τοῦ θωρακίτου Πατρίκιου Ὀδόνογαν πνιγέντος ἀπέναντι τῆς νήσου Μαδέρας, πιστοποιημένον δὲ ἐνόρκως ὑπὸ δύο ἀξιοπιστῶν μαρτύρων, ὧν τὸ γνήσιον τῶν ὑπογραφῶν ἐπεκυρωτο νομίμως.

Τὸ πρακτικὸν τοῦτο ἐφαίνετο προφανῶς ἀυθεντικόν. Ἄλλ' ὁ τρόπος δι' οὗ περιήρχετο εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἦτο τὸσον παράδοξος, ὥστε ὁ ἱατρός δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐκφράσῃ τὴν ἐπὶ τούτῳ ἐκπληξίν του. Ἐπραξε δὲ τοῦτο μετὰ τῆς συνήθους αὐτοῦ ἀβρότητος.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀποτείνω μίαν ἐρώτησιν, μίαν μόνην ἐρώτησιν, εἶπεν εἰς τὸν ἄγνωστον.

— Λέγετε.

— Πώς συμβαίνει νὰ ἔχετε τὸ πρακτικὸν αὐτὸ εἰς τὸ θυλακίον σας ἑτοιμον καὶ ἐπικεκρωμένον;... Καὶ διατί μοῦ τὸ φέρετε;

— Ἄν δὲν ἀπατώμαι αὐτὴ ἡ ἐρώτησις σας ἀποτελεῖ δύο ἐρωτήσεις, ἀπεκρίθη ὁ Τούδωρ Βράουν· θ' ἀπαντήσω λοιπὸν μὲ τὴν σειρὰν εἰς κάθε μίαν. Τὸ πρακτικὸν τοῦτο τὸ ἔχω εἰς τὸ θυλακίον μου, διότι, ἐπειδὴ εἶδα πρὸ δύο μηνῶν τὰς γνωστοποιήσεις σας, καὶ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς δώσω τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας ζητεῖτε, ἠθέλησα νὰ σᾶς τὰς δώσω ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβεστέρας... Σᾶς τὸ φέρω δὲ διότι ταξειδεύω εἰς τὰ παράλια ταῦτα μὲ τὸ θαλαμηγόν μου, καὶ ἔκρινα φυσικώτατον νὰ σᾶς τὸ φέρω αὐτοπροσώπως ὅπως εὐχαριστήσω συγχρόνως καὶ τὴν ἰδικήν μου περιέργειαν καὶ τὴν ἰδικήν σας.

Ὁ συλλογισμὸς οὗτος οὐδεμίαν ἐπεδέχετο ἀντίρρησην. Ὁθεν ὁ ἰατρὸς προσέφυγεν εἰς τὸ μόνον συμπέρασμα, ὅπερ ἠδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ.

— Μὲ τὸ *Ἄλβατρος* λοιπὸν εἶπτε ἐδῶ; ἠρώτησε ζωηρῶς.

— Βέβαια.

— Καὶ εὐρίσκονται ἀκόμη εἰς τὸ πλοῖόν σας νῦνται γνωρίσαντες τὸν Πατρίκιον Ὀδόνογαν;

— Πολλοί.

— Ὅθι μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τοὺς ἴδω;

— Ὅσον θέλετε! Ἐρχεσθε νὰ ὑπάγωμεν τώρα ἀμέσως εἰς τὸ πλοῖον;

— Ἄν δὲν ἔχετε καμμίαν ἀντίρρησην...

— Καμμίαν, ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος.

Ὁ Σβαρμεγκρόνα ἔκρουσε τὸν κώδωνα, διέταξε νὰ τῷ φέρωσι τὸν σισσυρωτὸν ἐπενδύτην του, τὴν βακτηρίαν του, τὸν πῖλόν του, καὶ ἀπῆλθε μετὰ τοῦ Τούδωρ Βράουν. Μετὰ πέντε λεπτὰ ἀφίκοντο εἰς τὴν προκυμαίαν παρ' ἣν ἦτο προσηραγμένον τὸ *Ἄλβατρος*.

Ἐπεδέξατο δ' αὐτοὺς γέρων ναυτικὸς ἐρυθρόχρονος ἔχων τὸ πρόσωπον καὶ μεσοπολίους παραγναθίδας, οὗ ἡ φυσιογνωμία ἀπέπνευεν εἰλικρινεῖαν καὶ τιμιότητα.

— Κύριε Οὐάρδ, ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ πληροφορίας διὰ τὸν Πατρίκιον Ὀδόνογαν, εἶπεν ὁ Τούδωρ Βράουν πλησιάσας.

— Διὰ τὸν Πατρίκιον Ὀδόνογαν!... ἀπεκρίθη ὁ γέρον ναυτικὸς!... Ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ!... Κάμποσο μᾶς ἐβασάνισε ὅσον νὰ τὸν ψαρεύσαμε τὴν ἡμέραν ὅπου ἐπνίγη εἰς τ' ἀνοικτὰ τῆς Μαδέρας!... Μὰ κρῖμα ἔς τὸν κόπο μας, γιὰ τὸν ξαναροῦσαμε ὀπίσω ἔς τὰ ψάρια.

— Τὸν ἐγνωρίζετε πρὸ πολλοῦ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς.

— Ἐκεῖνο τὸ σκυλόψαρο;... ὅχι, ἓνα ἢ δύο χρόνια μονάχα. Θαρρῶ πῶς ἔς τὴν Ζανζιβάρη τὸν ἐπήραμε. Δὲν εἶν' ἔτσι, Τόμμου Δούφ;

— Ποιὸς φωνάζει; ἠρώτησε νεαρὸς ναύτης, συντόνως ἀσχολούμενος εἰς τὴν στίλβωσιν ὀρειχαλκίνης σφαίρας τοῦ προσερείσματος τῆς κλίματος.

— Ἐδῶ! ἀπεκρίθη ὁ Οὐάρδ, ἀπὸ τὴν Ζανζιβάρην δὲν τὸν ἐπήραμε τὸν Πατρίκιον Ὀδόνογαν;

— Τὸν Πατρίκιον Ὀδόνογαν; εἶπεν ὁ ναύτης, ὡσεὶ αἱ ἀναμνήσεις αὐτοῦ μὴ ἦσαν πρόχειροι. Ἄ, ναί, ἐνθυμοῦμαι!... Ἐκεῖνον τὸν *γαμπιέρην* ποῦ ἔπεσε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη κατάντικρυ ἔς τὴ Μαδέρα!... Ναί, κύριε Οὐάρδ, ἔς τὴν Ζανζιβάρη τὸν εὐρήκαμεν.

Ὁ ἰατρὸς Σβαρμεγκρόνα ἠρώτησεν ὅποια ἦσαν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Πατρίκιου Ὀδόνογαν, ἐβεβαιώθη δὲ ὅτι ταῦτα ἦσαν ἀπαράλλακτα πρὸς τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐγνωσμένα. Πάντες οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἐφαίνοντο τίμιοι καὶ εἰλικρινεῖς, ἀγαθὰς καὶ ἀφελεῖς ἔχοντες μορφάς. Τὸ ὁμοίμορφον τῶν ἀπαντήσεων αὐτῶν ἠδύνατο ἴσως νὰ θεωρηθῇ παράδοξον καὶ προμεμελετημένον. Ἄλλ' ἄρα γε δὲν ἦτο φυσικὴ συνέπεια αὐτῶν τῶν γεγονότων; Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ἀφ' οὗ μόνον ἀπὸ ἐνὸς τοῦ πολυῆτους εἶχον γνωρίσῃ τὸν Πατρίκιον Ὀδόνογαν, καὶ μόνον τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ θανάτου ἀνεμιμνήσκοντο, ἐπόμενον ἦτο ὅτι αὐτολεξεῖ σχεδὸν θὰ ἔλεγον τὰ ὀλίγα ἄτινα ἐγίνωσκον.

Προσέτι δὲ τὸ *Ἄλβατρος* ἦτο νεοπαγὲς καὶ ἄριστα νεναυπηγμένον θαλαμηγόν, ὅπερ ἂν ὠπλιζέτο καὶ διὰ τινων τηλεβόλων ἠδύνατο κάλλιστα νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πολεμικὸν πλοῖον. Ἐπ' αὐτοῦ ἐπεκράτει ἄκρα καθαριότης. Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἦσαν ὑγιεῖς, εὐσταλεῖς, θαυμασιῶς εἰθισμένοι εἰς τὴν πειθαρχίαν, διότι ἔμενον ἐν τῇ θέσει αὐτῶν ἐν ᾧ δι' ἐνὸς πηδήματος ἠδύνατο νὰ εὐρεθῶσιν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐκ πάντων τούτων πειστικῶς καὶ ἀκαταμαχῆτως ἐπεβεβαιούτο τὸ ἀληθὲς τῶν λόγων τοῦ Τούδωρ Βράουν.

Ὁ ἰατρὸς λοιπὸν ἐπέστη καθ' ὀλοκληρίαν, ἀπερχόμενος δὲ ἠθέλησεν ἐξ ἀβροφροσύνης νὰ προσκαλέσῃ εἰς γεῦμα τὸν Τούδωρ Βράουν, περιπατοῦντα ἐπὶ τοῦ ἐπιστέγου καὶ συρίζοντα ἄγνωστον τινα ἦχον.

Ἄλλ' ὁ Τούδωρ Βράουν δὲν ἐθεώρησε κατάλληλον νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν ταύτην. Ἀπήντησε δ' εἰς αὐτὴν διὰ τῶν ἐξῆς φιλοφρόνων λέξεων:

— Ὅχι. Δὲν εἶμπορῶ!... Δὲν τρώγω ποτέ μου ἔξω!

Εἰς τὸν Σβαρμεγκρόνα ὑπελείπετο πλέον ν' ἀπέλθῃ, τοῦτο δὲ καὶ ἔπραξε χωρὶς νὰ τύχῃ τοῦ ἐλαχίστου χαιρετισμοῦ παρὰ τοῦ παραδόξου ἐκεῖνου ἀνθρώπου.

Τὰ συμβάντα διηγήθη ἀμέσως εἰς τὸν Βρέδεζορδ, ὅστις ἤκουσεν αὐτὰ ἐν σιγῇ, ἀποφασίσας

καθ' ἑαυτὸν νὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ οὗτος ἀντανάκρισιν.

Ἄλλ' ὅτε αὐθημερὸν ἀπεπειράθη νὰ ἐπιληφθῇ αὐτῆς, μετὰ τοῦ Ἐρικ, ὅστις εἶχε μάθη τὰ γενόμενα ἐπανελθὼν ἐκ τῆς σχολῆς, ἀπήντησε δυσχερεῖάν τινα. Τὸ Ἄλβατρος εἶχεν ἀποπλεύσει τῆς Στοκόλμης χωρὶς νὰ δηλώσῃ τοῦ μετέβαινε καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Τούδωρ Βράουν.

Ἐξ ὅλης λοιπὸν τῆς ὑποθέσεως ταύτης μόνον τὸ πρακτικὸν τοῦ θανάτου τοῦ Πατρικίου Ὀδόνογαν ἔμενεν.

Ἄλλὰ τὸ πρακτικὸν τοῦτο εἶχεν ὄντως ἀξίαν τινά; Περὶ τοῦτου ἐτόλμα ν' ἀμφιβάλλῃ ὁ Βρέδεξορν μεθ' ὅλην τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ γενικοῦ προξένου τῆς Ἀγγλίας ἐν Στοκόλμῃ, εἰς ὃν ἀνεκοίνωσε τὸ πρᾶγμα, καὶ ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι ἀναγνωρίζει τὴν πλήρη γνησιότητα τῶν ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου σφραγίδων καὶ ὑπογραφῶν, ἐφ' ᾧ ἐζήτησε πληροφορίας ἐξ Ἐδμβούργου. ὅπου οὐδεὶς ἐγνώριζε τὸν Τούδωρ Βράουν, τοῦτο δὲ ἐφάνη ὑποπτον.

Ἄλλὰ τὸ ἀναμφισβήτητον γεγονὸς, πρὸ τοῦ ὁποίου πᾶσα ἀμφιβολία βαθμηδὸν κατέπεσεν, ἦτο ὅτι οὐδὲν ἐγνώσθη περὶ τοῦ Πατρικίου Ὀδόνογαν καὶ ὅτι αἱ γνωστοποιήσεις ἀπέβαινον ἄκαρποι.

Ἄλλ' αἰρομένου ἐκ τοῦ μέσου τοῦ Πατρικίου Ὀδόνογαν, οὐδεμίαν ὑπελείπετο ἐλπίς πρὸς διαφώτισιν τοῦ μυστηρίου τῆς γεννήσεως τοῦ Ἐρικ. Καὶ οὗτος δὲ συνηθάνετο τοῦτο καὶ ἀνωμολόγει ὅτι πᾶσα πρόσθετος ἔρευνα ἦτο τοῦ λοιποῦ ἄσκοπος.

Ἄνευ λοιπὸν δισταγμοῦ, τὸ ἐπόμενον φθινόπωρον, ἤρχισε τὰς ἱατρικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Οὐψάλης, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἱατροῦ. Ἄλλ' ἠθέλησε πρῶτον νὰ ὑποστῇ τὰς ἐξετάσεις πλοιάρχου πρὸς μακρὰς θαλασσοπορίας· ἐκ τούτου δὲ καὶ μόνου κατεφαίνεται ὅτι δὲν ἀπηρεῖτο τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ.

Διότι τώρα καὶ ἄλλη θυμοδακὴς ὀδύνη κατέτρυχεν αὐτόν, μόνον ὑπὸ τῆς κινήσεως καὶ τῆς δράσεως περιπετειώδους βίου δυναμένη νὰ θεραπευθῇ. Οὐδ' ὑπόνοιαν κἂν ἔχοντος τοῦ ἱατροῦ περὶ τοῦτου, ὁ Ἐρικ ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκη νὰ εὔρῃ ἀφορμὴν τινα ὅπως ἀπέλθῃ τῆς στέγης του, ἅμα τῷ πέρατι τῶν σπουδῶν αὐτοῦ, ὡς τοιαύτη δ' ἀφορμὴ θὰ ἐχρησίμευε μακρὰ τις περιόδεια. Τῆς τοιαύτης ἀνάγκης αἰτία ἦτο ἡ ὁσημέραι καταδηλωτέρα γινόμενη ἀντιπάθεια, ἣν ἡ ἀνεψία τοῦ ἱατροῦ Κάζα οὐδεμίαν παρέλειπεν εὐκαιρίαν ὅπως τῷ διατρανώσῃ, καὶ ἦν οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ γνωστὴν εἰς τὸν ἀγαθὸν αὐτοῦ προτάτην.

Αἱ μετὰ τῆς νεανίδος σχέσεις αὐτοῦ ἦσαν ἀνεκαθεν παράδοξοι. Ὁ μὲν Ἐρικ μετὰ ἐπτὰ ἔτη ὡς κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀφιξεώς του εἰς Στοκόλμην, ἐθεώρει τὴν ἀβρὰν κόρην ὡς τύ-

πον κομψότητος καὶ τελειότητος. Ἠσθάνετο ἄνεπιφύλακτον θαυμασμὸν πρὸς αὐτὴν καὶ ἡρωϊκοὺς κατέβαλεν ἀγῶνας ὅπως καταστῇ φίλος τῆς. Ἄλλ' ἡ Κάζα δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεχθῇ ὅπως ὁ «ἐγκάθετος» οὗτος, ὡς τὸν ἀπεκάλει, ἐγκαταστῇ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἱατροῦ, θεωρῆται ὡς θετὸς υἱὸς καὶ γίνῃ ὁ εὐνοούμενος τῶν τριῶν φίλων. Οἱ σχολικοὶ θριάμβοι τοῦ Ἐρικ, ἡ ἀγαθότης αὐτοῦ καὶ ἡ πραότης οὐ μόνον δὲν ἐδυσώπουν αὐτὴν ἀλλὰ τὸναντίον ὑπεδαύλιζον τὴν ζηλοτυπίαν τῆς. Ἡ Κάζα κατὰ βάθος περιεφρόνει τὸν νεανίαν διότι ἦτο υἱὸς ἀλιείως καὶ χωρικοῦ. Ἐνόμιζε δὲ ὅτι τοῦτο ἐξευτέλιζε τὴν οἰκίαν καὶ κατεβίβαζεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς βαθμίδος τῆς κοινωνικῆς κλίμακος ἐφ' ἧς ὑπερφηανέυετο ὅτι εὐρίσκετο.

Ἐτι δὲ μᾶλλον ἐπετάθη ἡ περιφρόνησις τῆς ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἐρικ ἦτο χεῖρων ἔτι καὶ τοῦ χωρικοῦ, ἦτο ἐκθετον. Τοῦτο δ' ἐφάνη εἰς αὐτὴν αὐτόχρημα τερατῶδες καὶ ἀτιμωτικόν. Ἐπρέσβευε σχεδὸν ὅτι τὰ ἔκθετα, ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ τῶν ὄντων, τάσσονται ὑπὸ τὰς γαλαῖς καὶ τοὺς κύνας. Τοῦτο δὲ τὸ αἶσθημα αὐτῆς ἐξεδηλοῦτο διὰ περιφρονητικῶν βλεμμάτων, δι' ὑβριστικῆς σιγῆς, διὰ σκληρᾶς συμπεριφορᾶς, Ἄν προσεκαλεῖτο μετ' αὐτῆς ὁ Ἐρικ εἰς χορὸν παιδίων, δὲν συγκατένευε νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτοῦ. Εἰς τὴν τράπεζαν δὲν ἀπήντα ἐπίτηδες εἰς ὅσα ἔλεγε, ἢ προσεποιεῖτο ὅτι οὐδεμίαν ἐδίδεν εἰς τοὺς λόγους του σημασίαν. Πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἠγωνίζετο νὰ τὸν ταπεινώσῃ.

Ὁ δυστυχὴς Ἐρικ εἶχε μαντεύσῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἀπανθρώπου ἐκείνης διαγωγῆς. Ἄλλὰ δὲν ἐνόει διατὶ τὸ φρικῶδες ἐκεῖνο δυστύχημα τοῦ ν' ἀγνοῇ τὴν οικογένειαν αὐτοῦ καὶ τὴν πατρίδα καθίστατο κατηγορία κατ' αὐτοῦ. Ἡμέραν τινα προσεπάθησε νὰ συζητήσῃ πρὸς τὴν Κάζαν, νὰ πείσῃ αὐτὴν ὅτι ἡ τοιαύτη πρόληψις ἦτο σκληρά, ἀλλ' αὕτη οὐδὲ νὰ τὸν ἀκούσῃ κατεδέχθη. Ὅσον ἠλικιοῦντο ἀμρότεροι, τοσοῦτον ἡ χωρίζουσα αὐτοὺς ἄβυσσος ἐφαίνετο εὐρυνόμενη. Ἡ Κάζα ὡς ἐγένετο δεκαοκταετής εἰσῆλθεν εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐν ἣ ἔτυχε θωπειῶν καὶ κολακείας, ὡς πᾶσαι αἱ πλούσιοι κληρονόμοι, ἡ ὑποδοχὴ δὲ αὕτη ἐπέφρωσε τὴν γνώμην ἣν εἶχε περὶ ἑαυτῆς ὅτι ἦτο ἐκ φυράματος ἄλλοίου τοῦ τῶν κοινῶν θνητῶν.

Ὁ Ἐρικ λίαν θλιβόμενος κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῇ περιφρονησίᾳ ταύτῃ, ἐν τέλει κατηγανάκτησε καὶ ὠρκίσθη νὰ θριαμβεύσῃ αὐτῆς. Ἡ συναίσθησις δὲ τοῦ ἐξευτελισμοῦ ἐνέτεινε μάλιστα τὸν πρὸς τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ζῆλον. Ὀνειροπόλει ν' ἀνέλθῃ λίαν ὑψηλὰ ἐν τῇ κοινῇ ἐκτιμήσει διὰ τῆς ἐργασίας, ὥστε ἕκαστος ν' ἀναγκασθῇ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀξίαν του. Ἐπίσης δὲ σταθερὰν εἶχεν ἀπόφασιν ν' ἀπέλθῃ ἅμα τῇ πρώτῃ εὐκαιρίᾳ

τῆς στέγης ἐκείνης, ἐν ἣ ἐκάστη ἡμέρα συνεπῆγε καὶ νέαν ταπεινώσιν. Ἄλλ' ἔπρεπε δὲ ἀγαθὸς ἰατρός ν' ἀγνοῖ τὸ αἷτιον τῆς ἀναχωρήσεως ἐκείνης. Ἐπρεπε νὰ νομίση αὐτὴν προερχομένην ἐκ τοῦ πρὸς τὰς περιουσίας πόθου αὐτοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ἐρικ συγνάκις ἔλεγε ὅτι ἐπεθύμει νὰ μετασχη, μετὰ τὸ πέρασ τῶν σπουδῶν του, ἐπιστημονικῆς τινος ἐκδρομῆς. Διὰ τοῦτο καίτοι σπουδάζων ἐν Οὐψάλῃ τὴν ἰατρικὴν παρεσκευάζετο δι' ἐπιπόνου ἐργασίας καὶ κοπιωδισταίων ἀσκήσεων εἰς τὸν ἐσκληραγωγημένον καὶ πλήρη κινδύνων βίον, ὅστις εἶνε ὁ κληρὸς τῶν μεγάλων θαλασσοπόρων.

(Ἐπεται συνέχεια).

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Αἱ κυρίαὶ τοῦ Γολγοθά.

[Συνέχεια ἴδε σελ. 295.]

Καίτοι ἀλλάξασαι κατοικίαν, αἱ κυρίαὶ τοῦ Γολγοθά διετέλουν πάντοτε ἐν στενοχωρίᾳ διότι αἱ ἄρρωστοὶ ἦσαν περισσότεραι τῶν διαθεσίμων κλινῶν. Καὶ εἶχον μὲν ὅπως δὴποτε χρησιμοποίησει ἀρχαῖα τινα κτίρια, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐγένοντο ἀνεπαρκῆ, καθόσον τὸ ἴδρυμα ἐπεξετεινέτο. Τῆς κ. Γαρνιὲ ὁ πόθος ἦτο ν' ἀποκτήσῃ ἀληθινὸν νοσοκομεῖον, ἐκτισμένον κατὰ τὰ σχέδιά της καὶ καταλλήλως διηυθετημένον πρὸς νοσηλείαν τῶν ἀνιάτων, ἀρκούντως δὲ εὐρύχωρον ἵνα μὴ κλείηται ποτὲ ἡ θύρα εἰς τὰς ζητούσας νὰ εἰσέλθωσι. Πληροφορηθεῖσα ὅτι ἐπωλεῖτο ἐπὶ τῶν κλιτύων τῆς Φουρβιέρ κτήματι ὀνομαζόμενον «ἔπαυλις τῆς Σάρρας» καὶ περιέχον οἰκίαν σεσαθρωμένην, περὶ ἣν ἐξετείνετο γῆπεδον, ὅπου πολλὰ ἠδύνατο ν' ἀνεγερθῶσι κτίρια, ἡ κ. Γαρνιὲ μετέβη παρὰ τῷ ἰδιοκτῆτῃ, τὸν εἶδεν ὀκτάκις τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὸν παρεκάλεσε, τὸν ἰκέτευσε, τὸν συνεκίνησε, τὸν ἐτάραξε καὶ κατῴρθε νὰ καταβιάσῃ κατὰ 30,000 τὸ ζητούμενον τίμημα. Ἡ συμφωνία συνετελέσθη. Ἄν ὅμως ἡ κ. Γαρνιὲ ἠρέυνα τὸ ταμεῖον τοῦ ἰδρύματος, δὲν ἤθελεν εὔρει ἐν αὐτῷ οὔτε τῆς πωλήσεως τὴν δαπάνην, πλὴν τῆ συνδρομῆς τῆς κ. Γιράρ, ἣτις δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ πρώτη αὐτῆς βοηθός, κατέβαλε μείζονα ἔτι προσπάθειαν καὶ εὐγλωττίαν. Συγκαλέσασα πάσας τὰς κυρίας ὅσαι συμμετεῖχον ὁπωσδήποτε τοῦ ἰδρύματος, ἐξήγησεν αὐταῖς ὅτι εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων οὐ μόνον πρὸς ἀπότισιν τοῦ ἀγορασθέντος κτήματος, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀνεγερσιν νοσοκομείου, καθότι ἡ ὑπάρχουσα οἰκία μόλις ἤρκει πρὸς κατοικίαν τῶν κυριῶν τῆς ἐταιρίας καὶ τῶν ὑπηρετριῶν. Ἡ τοιαύτη ἀπαίτησις ἐδύνατο νὰ προκαλέσῃ διαμαρτυρίας, καὶ ὅμως οὐδεμία ἀντεῖπεν. Υἱοθετήσασαι ἅπασι τὸ

ἴδρυμα, αἱ κυρίαὶ ἐπεθύμουν νὰ δώσωσιν αὐτῷ ἀνάπτυξιν ἀνάλογον πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν, ἐπέβαλον δὲ ἑαυταῖς σπουδαίας χρηματικὰς θυσίας καὶ συνεισέφερον ὅσα ἐδύνατο νὰ συλλέξωσι, λαβοῦσαι διὰ τὰ ἐπίλοιπα ὑποχρεώσεις, αἱ ὅποια πιστῶς ἐτηρήθησαν. Κατέχουσαι δὲ ἤδη τὸ κτήμα καὶ τὸ ἀπαιτούμενον χρηματικὸν ποσὸν διὰ νὰ οἰκοδομήσωσιν, ἤρξαντο τῆς ἐργασίας.

Καθόσον τὸ ἴδρυμα ἐμεγεθύνετο, ἡ κ. Γαρνιὲ ἠσθάνετο εὐρυνομένην τὴν εὐεργετικὴν ἀποστολήν της. Μὴ ἀρκουμένη εἰς τὸ νὰ περισυναγῇ ἀνιάτους, ἠθέλησε ν' ἀναζητήσῃ τοὺς καρκίνοους τῆς ψυχῆς καὶ νὰ θεραπεύσῃ αὐτούς. Ἀφοῦ ὑπῆρχε χώρος ἀρκετός, διατί νὰ μὴ παραλάβωσι τὰς δημοσίας γυναίκας, ὅσαι κορσεθεῖσαι ἤδη ἐκ τῆς ἀκολασίας ἔχουσιν ἴσως ἀνάγκην ἠθικῆς μόνον ἀρωγῆς, ὅπως ἀποβάλωσι πᾶσαν κτηνωδίαν καὶ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀνθρωπίνων πλασμάτων; Ὡς ἡ κ. Βωχαρναὶ δὲ Μιραμὼν κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδόμην ἑκατονταετηρίδα, ὡς τὴν σήμερον αἱ κυρίαὶ τοῦ Καλοῦ Ποιμένος, ἐπεθύμησε νὰ συναθροίσῃ ὑπὸ τὴν ποιμενικὴν τῆς βάρδον ποιμνιον μετανοουσῶν γυναικῶν καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν ὅλα τὰ ἀπολωλότα πρόβατα. Τὸ τοιοῦτον ὄνειρον πολλοὶ ὠνειροπόλησαν γενναῖαι καρδίαι, ἀλλὰ πικρὰ ἀπογοήτευσιν κατέλαβε τοὺς ἐπιχειρήσαντας νὰ πραγματοποιήσωσιν αὐτό. Ὅτε ἡ κ. Γαρνιὲ ἀνεκοίνωσε τὸ νέον της σχέδιον εἰς τὰς κυρίας τοῦ Γολγοθά, προσέκοψεν εἰς ἀκατανικήτους καὶ δικαίας ἐνστάσεις. Ὑπεχώρησε δὲ ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐφάνη ὑποχωρήσασα. Ἡ φιλανθρωπία εἶναι φύσει πείσμων, τοσάκις ὑπερνικῶσα τὰ ἐμπόδια, ὥστε δὲν ἀναλογίζεται αὐτά. Ἐπιμένει δὲ, ἐπιτηδείως ὑπεκφεύγουσα τὰς παρατηρήσεις, καὶ ἐν ἀνάγκῃ κρύπτεται διὰ νὰ ἀκατοποίησιν. Ἐν ταῖς ἐκδρομαῖς αὐτῆς μετὰ τῶν ἀνθρωπίνων δεινῶν, ἡ κ. Γαρνιὲ εἰσδύουσα εἰς τῆς διαφθορᾶς τὸν βυθόν, ἀνεκάλυψε γυναῖκα πλέον τῶν ἄλλων καταβεβλημένην ἢ ἥττον ἀνυπότακτον, ἣτις ἐφάνη ἀκούουσα μετ' ὑπομονῆς τοὺς λόγους της. Τοῦτο ἤρκεσεν, ἵνα πείσῃ αὐτὴν ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ ψυχὴ, ἣν ἐδύνατο ν' ἀποπλύνῃ ἀπὸ πάσης διαφθορᾶς. Παραλαβοῦσα κρυφίως τὴν γυναῖκα εἰς Γολγοθά, ἐκλείσεν αὐτὴν ἐν τῷ ἰδίῳ δωματίῳ καὶ ἐνόμισεν ὅτι διὰ τῶν περιποιήσεων αὐτῆς καὶ τῶν προτροπῶν θὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῆς κακίας. Ἄλλ' ἡ τοιαύτη τοῦ βίου μετατροπὴ δὲν εὐηρέσκει τὴν ἀμαρτωλήν, ἣτις, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ ἀνακτῆσασα τὴν ἐλευθερίαν της, ἐπανέστρεψεν εἰς τὴν ἀκολασίαν καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν. Τὸ γεγονός τοῦτο, τὸ ὅποιον πᾶς τις ἐδύνατο εὐκόλως νὰ προῖδῃ, ἐλύπησε